

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALACHE, OVIDIU

Omățul încins : roman / Ovidiu Mihalache. - Dej :
Neuma, 2025
ISBN 978-630-357-008-2
821.135.1

Ovidiu Mihalache

OMĂȚUL
Încins

ROMAN

Editura
NEUMA
2025

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	30
Capitolul 3	43
Capitolul 4	99
Capitolul 5	118
Capitolul 6	159
Capitolul 7	209
Capitolul 8	221
Capitolul 9	236
Capitolul 10	252
Capitolul 11	262
Capitolul 12	272

Începuse a ninge acum peste orașel și urmele pașilor nu mai puteau păstra cadența cu ninsoarea abundentă care cădea din cer. Ninge precum vrea el și aproape că nu se vede în fața ochilor. La trei metri în față dacă se mai vede câte ceva. Care, căruțe, oameni, animale și copaci, toate-s acoperite de zăpadă și se întrevăd printr-o ceață epocală care le face pe toate să fie închise ca-ntr-un ceaslov plin cu mirodenii albe.

Tilfisul îi acoperit de o plapumă groasă de omăt și *paron* Lațcu nu știe dacă o să mai prindă un moment așa de bun.

Îi spune lui *paron*, adică *domnul*, în semn de respect, că-i și el profesor, iar profesorii nu prea mai sunt aici, în Uniunea Sovietică. Adică mai sunt, mulți, dar majoritatea au plecat. De ne-bună voie. Prin Siberia, prin închisori ori pe sub pământ. Ninsoarea asta s-a pus pe cernut, dar a venit și cu un ger din ăla, uite-așa, ca să crape pietrele. Cerni acum o cană de apă și, până să ajungă jos, ea s-a făcut făină de gheață. Că-i tare frig, al naibii de frig în noaptea asta! Scârțâie zăpada pe jos, pe sus, pe la mijloc, peste tot scârțâie. Să nu dai un câine afară

din casă. Și chiar și câinii, dac-or mai fi pe afară, te-or îndemna, uite-așa, doar să te mai duci și dumneata la vreun culcuș. Până și miliționerii ceia care stau la colț de stradă s-au retras oleacă mai la adăpost, care pe sub un coviltir, care lângă o oală cu ceai fierbinte, la adăpostul vreunui magazin, care s-au retras de tot, adicătelea s-au dus și ei acasă. Oricum, n-o să vină taman acum să-i verifice careva de la stăpânire.

O iau acumă tiptil pe lângă gardul părăsit al santinelei de la miliție. Merg tăcuți, cu capul în jos, aproape mirosind, nu, chiar amușinând zăpada. Că ăsta-i și tâlcul fugii lor. Să miroasă zăpada. S-o miroasă și să vadă dacă, în afară de apă, mai miroase a altceva.

Hâț! un pas și-n trei, patru secunde, urma pașilor era și umplută de zăpada asta. Hâț! al doilea pas și alte trei ori patru secunde. Dar e bine totuși. N-o să le vadă soldații urmele. Din loc în loc, fără ca să-l vadă ceilalți, Lațcu mai ridică capul în sus, chit că-i intră fulgii ăia amarnici direct în ochi. Ridică capul în sus și se roagă și el, cum nu s-a rugat toată viața lui, de aproape treizeci și doi de ani. Că nu l-a crezut nici pe *paron kahana*, preotul satului și nici pe preotul de la Tilsis, pe care-l mai vizita, așa, o dată pe lună ori chiar la vreo două, trei luni. De frica securității, dar tot se mai ducea, așa, din când în când, pe la el.

Curios lucru, că-l chema Dimitri, deși era armean get-beget. Dar uite-așa i s-a pomenit lui numele. Dar lasă-l în plata Domnului acum, că el are de făcut slujba asta, care-i cea mai importantă dintre toate alea de le-a avut el până acum. E o poveste mai încurcată, o s-o povestim noi mai încolo.

Fugeau cu capul plecat înspre triajul gării, departe, acolo, înspre nord. Mergeau răsfițați tocmai ca să nu facă vreo cărare pe care ăștia de la OGPU s-o miroasă.

OGPU, adică *Объединённое государственное политическое управление*, Directoratul Politic de Stat, cel mai puternic organism pe care-l inventase mintea diabolică a lui Stalin. Dar interesant îi că ăștia le tot schimbau la vreo zece-cinșpe ani. Că întâi a fost CEKA, apoi ăsta, OGPU, cine mai știe care o urma!

Le spusese, încă de la bun început, să meargă vreo doi pași la stânga, încă trei la dreapta. Așa, cât să nu se vadă. Din când în când, Lațcu mai întoarce capul ca să vadă dacă nu cumva îs urmăriți. Și-a stabilit un ritm al lui propriu de mers. De ăilalți nu-l interesează. Dacă or putea ține pasul, bine, dacă nu, să rămână în urmă. Asta a fost și înțelegerea de la bun început:

– Mergi după ritmul meu sau rămâi acasă.

Cu toții au fost de acord, dar uite că deja simte pe unul dintre ei că stă să-și dea sufletul.

– Negreșit, *paron* Lațcu, negreșit. Așa cum mergi dumneata, așa mergem și noi. O să te și întrecem.

Se tot uită în urmă. Și îi vede, niște mici mogăldete, ninse de omătul care cade pe ei precum cădea, odinioară, făina din cerul binecuvântat. Și unul nu mișcă în spatele celuilalt. Și toți se țin după urmele celui din față. Cu toții nu vor să piardă urma ăluia care le precede, chit că-i împușcă soldații de la OGPU. Unul dintre ei zice ceva, se întoarce către ei, nu-și dă seama ce se întâmplă acolo în urmă. Lațcu încearcă să se întoarcă către ei. Că, dacă ar fi fost vară, ar fi intuit imediat ce se întâmplă, dar așa, cu șubele alea pe ei, în vârtejul ăla de ninsoare-i prea greu. Se întoarce într-un târziu, ciulește urechea și ascultă. N-aude nimic. Doar un râset îmbufnat se aude din urmă.

Veselia asta instantanee a grupului nu prea-i dă pace lui Lațcu. Ăștia cred că o să meargă la o plimbare ca pe bulevard, când se duc ei vara la teatru. Nu-și dau seama că au de străbătut ceva munți, râuri și, mai apoi, or să ajungă la Odesa, de unde, cum o da Dumnezeu.

Cale de întoarcere nu mai este. Iacătă că alaltăieri l-au luat pe Ahem. Și era un băiat de ispravă ăsta și nu le făcea nimic. Nici nu vorbea. Adică el vorbea, dară nu vorbea în contra stăpânirii. Ba participase și la vreo câteva adunări publice, unde aplaudase și el ca toți ceilalți. Proaspăt bărbierit în fiecă dimi-

neață, cu căciula de miel pusă întotdeauna regulamentar, cu mica stea roșie în frunte, mereu strălucitoare, pe care o și lustruia în fiecare luni de dimineață, își servise și țara vreo trei ani în război și-apoi venise înapoi acasă. Ce-or fi avut cu el? gândește acum Lațcu.

– Că doar nimenea nu a greșit, precum o fi greșit Ahem, că o fi fost și el un om vrednic de milă și, doar diavol să fi fost, și nu a meritat ce i-au făcut ăștia.

Asta nu-i cumva vreo poveste din acelea care se mai povestesc printre lumile diferențiate în care noi trăim! Asta-i doar descrierea, aproape reală, a unor mici (chiar foarte mici) povestioare ale unor oameni care nu au dorit altceva decât să trăiască!

Să fie ei ai naibii să fie, că doar ei au încercat să facă dintr-un rahat bici și să și pocnească! Ei, ăștia care-au făcut din trei nații, care se războiau amarnic de secole, trei dușmani iremediabili. Două dintre ele creștine și o a treia musulmană, trei nații pe care să le pună la tablă, ca învățătorul, cu plavazul în mână, să spună lecția, trei note la purtare date, că li s-a luat de-atâta colegialitate. Și nu a mers. Că nici georgienii, nici armenii și nici azerii n-au vrut ori n-au putut să renunțe la pământ, la religie ori la cultură. Și s-au dat lupte între ei și-au rămas pe veci însemnați cu fier roșu. În mijlocul ăstora căzuse și Ahem și alții, mulți, ca ei.

Ahem ăsta barem era unul dintre ăia chiar curați, avea o turmă de oi și vreo douăzeci de măgari sus pe munte. Și mai avea și două bivolițe, neapărat albe, pe care el le prăsea și care dădeau un lapte gras, de te lingea pe buze atunci când apucaii, dacă apucaii, să sorbi vreo cană din licoarea lor străluminată. Și cât să fi avut ăsta? Vreun metru și vreo șaptezeci să fi avut. Că nu era înalt Ahem. Și era bun ca pâinea caldă și vesel, precum o vestală din aia nordică aflată în prag de sărbătoare. Un singur lucru nu-i plăcea lui Ahem. Să te iei de animalele lui ori să-l ponegrești cumva. Asta nu!

Dar l-au luat. Pentru ce vină, pentru ce pricină, Dumnezeu cu mila. Și nimeni n-a spus nimic, au întors cu toții capetele și s-au făcut că nimic nu s-a întâmplat. Nici el, Lațcu, n-a făcut nimic. Doar a strâns din buze și-a trecut mai departe, în timp ce soldații de la OGPU îl târau pe ăla prin zăpadă, peste macadam, urlând și blestemând.

Probabil că vreuna dintre șlehtele tocmite de împărat acum câtăva vreme o fi avut în ea și vreo doi ori douăzeci de nobili unguri, cine știe cum s-or fi strecurat ei pe acolo. Cert îi că în armatele imperiale ale țarului de la Moscova erau destui fandosiți cu mustățile ca pe oală. Dar, zice și acuma povestea bătrânilor de la Kars, cică își purtau oala în sus, iară nu pe jos. De l-au îmbătat și pe țarul Alexandru să-și ridice mustățile precum nemții. Dar tot l-au izbăvit

de cele rele călugării creștini și tot l-au convins să-și lase și barbă ca să-l slăvească pe cel de sus. De unde o fi și slăvirea asta, Lațcu n-o mai știe, că el n-are fir de barbă, doar câteva firicele de mustață care nu pot fi convinse să se ducă în sus nici cu clei de oase.

- Iaca-na! Uită-te și unгурul ce semeț îi! Mama lui de unгур! Haide, Lațcu! Nu ne cânti un ceardaș?

Că ce treabă o fi avut el cu unгурii, el nu știe! Și ar vrea să le spună câte una, dar aici la universitate, la Tilfis, nu prea e cazul, că-s ruți de beți cu toții și a mai luat-o el pe cocoasă de multe ori. Mai ales că gazetele tot aduc aminte de tot felul de revoluții și de răscoale, și de împărați, despre care el nu știe nimica-nimicuța.

Abia dacă cunoaște limba rusă. Adică o știe, dar aia pe care o tot recită monosilabic ca din poeziile lui Pușkin, pe care-i tot obligă *serjanții* să le învețe, mama mamiilor lor de *serjanți*! Că n-ar buchisi vreunul vreo literă, dar sunt mândri cu toții că-s ruși, din nația stăpânitoare și atotcuprinzătoare:

- Băi, unгурe, noi suntem singurii de pe pământ, băi! *la scadal tibia șto mî liubim pământul ăsta, dară el să nu se pună cu noi! Ah, tî ponial? Pracliat armean?*

Cu alte cuvinte ei iubesc pământul ăla, să nu-l pună dracul să se pună cu ei, că el îi un amărât de armean și nu are sângele lor pur. Asta-i tot spuneau rusnaciilor ăia îmbolnăviți de-atâta revoluție.